

הדוח הכאתולוגי קבע: הנער היה בריא לגמרי, לא היה לו פגם בלב, וגם המכה לא השאירה שום סימן

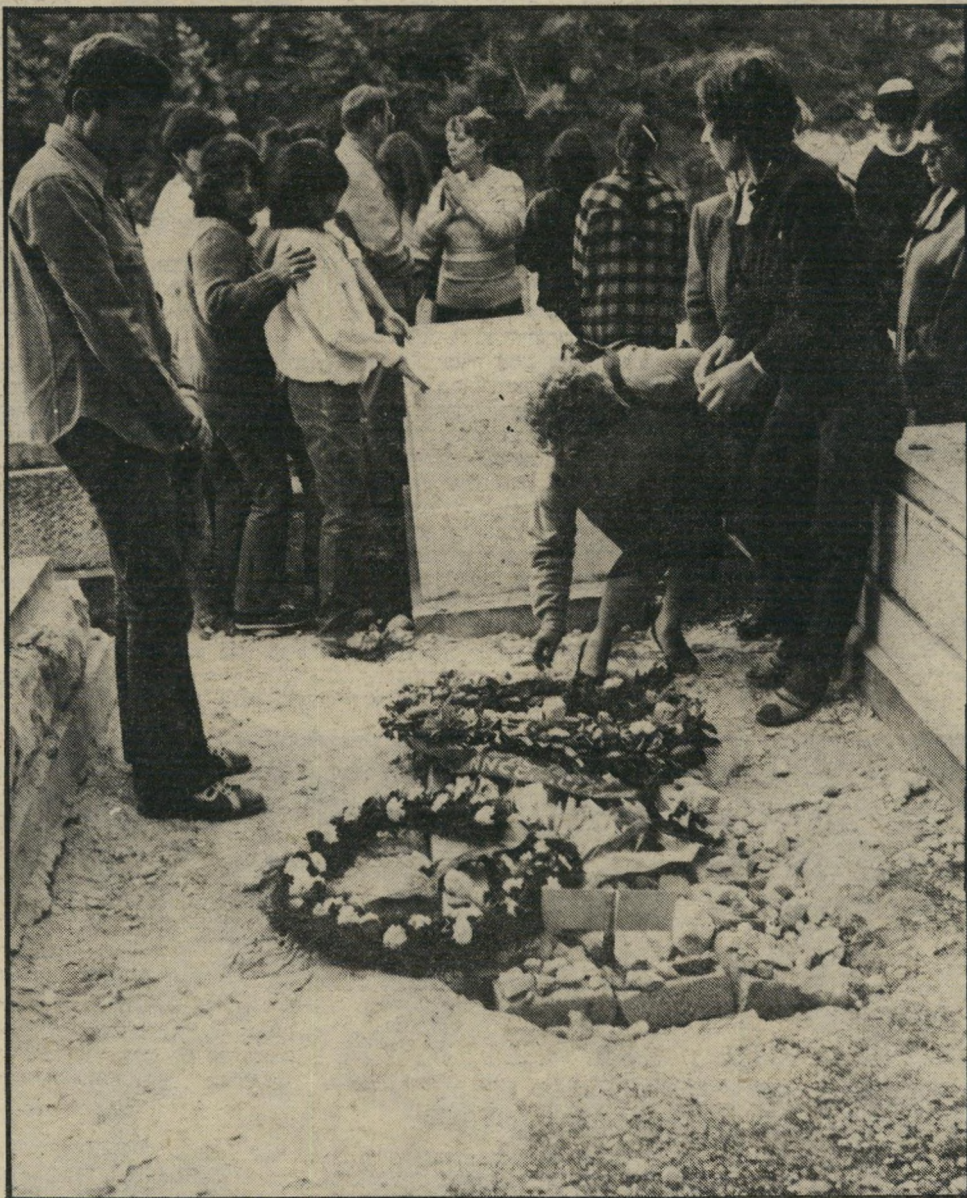
מכת מוות

ילד יפה כל מה שאוכל לומר על הילד הזה שהוא מרח שנק" טף בדמי חייו, קוננה מורתו של אייל. חבריו לספסל-הלימודים לא ידעו מה לומר. הוא בוודאי יחסד להם מאוד בכיתה.

אוכה קטנה אייל היה ילד מקסים. אהב-שאל, כשחבריו ובני מישפחתו ממאנים להאמין שאכן קרה מה שקרה ושאייל נלקח מהם לתמיד.

בסנהדריה, לכיוון הריהמנוחות בגיב-עת-שאל. תור ארוך של 100 מכוניות השתרך לכיוון בית-הקברות. במעלה השביל, כאשר הקהל צועד רגלי ל-אחוזת-הקבר, נשמעו צעקותיו של הסב ציון: "למה זה קרה לו, למה?" אייל היה נכדו האהוב. אביו של אייל, אריה, אמר בשעת ההלוויה: "כשאיל נולד, חשבו שהסב הוא האבא של אייל. אני לא הייתי כשהוא נולד. הייתי במילואים." הסב אמר קדיש. ההורים, אורה ואריה ארגמן, ניצבו במרחק מהקבר.

האם, אורה, חיפשה את בנה ניר, בן ה-12. ניר שהה בטיול באיזור עין-גדי והוחזר כשנודע דבר האסון. ניר לא ניגש לקבר. הוא עמד כשביל המוביל לבית-הקברות, כשמב-טו קפוא.

איסור יציאה

ניר בן ה-12 הוא השני בכנים במיש-פחת ארגמן. אייל היה הבכור. להורים אריה, עובד משרד-התיקשורת, ואורה, פקידה בחברה ירושלמית, עוד שני בנים — אמיר ביו 10 ורוני בן ששת החודשים.

במרחק לא רב מהמקום מתגוררת מישפחתו של הנער הפוגע. אביו ואמו באו להלוויה. הם באו להביע את השתתפותם בצער מישפחת ארגמן. קרוב מישפחה של האב אמר: "אני מכיר היטב את בני-כיתתו של אייל. לא מכבר ערך אביו של הנער הפוגע טקס בר-מצווה לבנו. כל בני הכיתה השתתפו באירוע. הם באו, שמחו, רקדו ונהנו. נראה היה לי שזוהי כיתה מאו-חדת."

הילד הפוגע הוא ילד טוב. הוא אינו אלים ולא פירחח. הוא שוכב כעת במיטתו, ראשו כבוש בכרית והוא אינו מוצא מנוח.

מבט אחרון מבט אחרון של אייל לא משו מהקבר הטרי זמן רב אחרי סיום הטקס. המבטים של כולם הביעו כאב. הטיול בחיק הטבע הסתיים באסון. חבריו הבטיחו שאייל לא יישכח. הם הבטיחו לשוב ולפ-קוד את קיברו של חברם לכיתה לעיתים מזומנות.

מותו. בניתוח שלאחר המוות לא נמצא שום סימן, לא היה שום פגם בלב. סימני המכה לא נראו כלל.

הודעה ברדיו

הנער הפוגע לא עיכל את הרב-רים. "מה קרה כאן?" הוא שאל. כשנודע רב מותו של אייל, התכנסו כולם, המומים ומבולבלים. ההודעה על המיקרה ותוצאותיו הועברה למנהלת בית-הספר, ובמקביל למישטרה. סגן-ניצב יעקב לוי, קצין אגף ה-חקירות במישטרת חיפה, הגיע למקום בלוויית חוקרים נוספים.

החוקרים גבו עדויות. הנער הפוגע נלקח לתחנת-המישטרה בחיפה. אחת המורות ליוותה אותו ושהתה איתו במשך כל הלילה.

מנהלת בית-הספר, חדוה איש-שלום, התלכטה אם להודיע או לא להודיע להורים את דבר האסון בשעת-לילה מאוחרת. על אף הלחצים שהפ-עילו עליה קציני המישטרה, החליטה להמתין בהודעה עד הבוקר. כבוקר קיבל האב אריה הודעה, מחבר הנהלת בית-הספר, שכנו אייל פצוע קשה ושוכב בבית-החולים הכ-ר-מל בחיפה. בהגיעו לבית-החולים שמע האב את הבשורה המרה. בקשתו לעכב את ההודעה בכלי-התיקשורת עד ש-יגיע לירושלים, כדי להיות לצד אשתו, אורה, לא התמלאה. בדרך מחיפה ליר-שלים הוא שמע את הידיעה ברדיו.

אביו של הנער הפוגע שמע על פטי המיקרה ממנהלת בית-הספר. הוא הגיע לחיפה ושהה עם בנו ההמום. מנהלת בית-הספר החליטה להחזיר את הילדים הביתה.

הדרך היתה קשה. סמדר, בת הכיתה, תיארה את הנסיעה: "כולם ישבו ב-אוטובוס ובכו, זה היה נורא." בהגיעם לבית-הספר המתינו רבים מן ההורים. בשכונת הקטמונים, שב-ליבה מצוי בית-הספר, היכתה הידיעה ככרך. כולם היו מוועזעים.

מבט של אה

סע ההלווייה יצא כיום הראשון השבוע בשעה 4, מבית ההלוויות